

Határvonal

Első fejezet

Vincent Hall-t egy éve a város egyik leghatalmasabb és legelismertebb maffia főnöke vette fel. Elsődleges kötelessége? Főnöke lányának biztonságát biztosítani – egy fiatal, extravagáns nőt, aki minden erőfeszítése ellenére, hogy távolságtartó maradjon, sikerült egy kis puha pontot faragnia az egyébként őrzött szívében.

Mint sok más délután, ők is a bevásárlóközpontban találták magukat. Vincent megigazította öltönye mandzsettáját, néhány lépéssel lemaradva, amikor a lány egy újabb csúcskategóriás butikba lépett. A csengő halk harangja jelezte érkezésüket, sarka izgatottan kattogott a csiszolt márványpadlón. Könnyedén magabiztosan mozgott, kezei már a legújabb dizájner táskák és ruhák után nyúltak, míg a férfi mindig éber maradt, és a szobában talált valamit – vagy bárkit – ami nem illett a helyére.

Nem maga a vásárlás irritálta; hanem a kiszámíthatatlansága. Olyan könnyen elterelte a figyelmét a luxus, annyira nem volt tudatában annak, hogy mennyire kiszolgáltatott. Vincent éles tekintete végigsöpört az üzleten – vásárlók, eladók, tükörképek –, feltérképezte a kijáratokat, kiszámította a kockázatokat, mindig nagy készültségben. És akkor, mint az óramű:

– Ó, Vincent, mit gondolsz erről?

Vincent kényelmetlenül megmozdult, megköszörülte a torkát. Gyakran tette ezt Eris, mintha csak egy férfi lenne az életében, nem pedig a védelmezője. Állkapcsa összeszorult, amikor a szokásos egyszerű válaszát adta.

– Úgy néz ki...jól.

Eris felnevetett, majd a szeme megakadt egy apró tárgyon, egy karórán. A lány szinte azonnal a kosárba dobta, és már indult is a pénztárhoz. Pimasz mosollyal nézett a férfira, pont azzal a mosollyal, ami azt jelentette, hogy valami huncutság van a levegőben. Széleseben suhant a drága holmikkal megrakott pocok között és mégis, mégis mintha nem ide való lett volna. Miután kifizette a dolgokat vigyorogva állt meg Vincent előtt.

– Mehetünk haza. – és a hangja olyan volt, mint valami csiripelő kismadaré, aki jóllakottan ácsorog az etető szélén, tollászkodva. Vincent szeme összeszűkült, túlságosan is jól felismerte ezt a játékos tekintetet. Valami történt. Valami, ami minden bizonnyal még bonyolultabbá tenné az amúgy is kihívásokkal teli munkáját. Finoman felsóhajtott, és megigazította öltönye hajtókáit.

– Gondolom, mindent kifizettél? – kérdezte, hangján a beletörődés és az enyhe bosszúság keveréke volt. Már tudta a választ, de egy része ragaszkodott ahhoz a reményhez, hogy talán, csak talán, meglepi őt. Ez a lány kiszámíthatatlan, kaotikus, élettel teli volt – és teljesen ellentétes volt vele. Vele, aki kereken húsz évvel volt idősebb nála, aki a saját démonjaival küzdött, aki már rég elvesztette a belső gyermeket és annak minden ártatlanságát. Nem volt ő más, mint egy férfi, aki megjárta a háborút és most, most békeidőben is a saját és a maffia harcát vívja. Vincent nem tudta eldönteni, vajon melyik ró rá nagyobb terhet. Aztán csak arra a következtetésre jutott, hogy egyik sem. Ez a lány minden hadviselésnél nagyobb kihívást jelentett a számára. De nem csak a lány, hanem az iránta fellángoló érzései is és talán ez volt a legnagyobb csata, amit egész eddigi életében meg kellett vívnia.

–Persze, hogy...mégis mit feltételezel rólam? – Válaszolta Eris kacagva és elindult a parkoló felé. – Tudod, ma este apám partit szervez... szeretnék kérni tőled valamit. – Eris az autó oldalának dőlt, ahogy tekintete Vincentre esett. Vincent szíve egy pillanatra kihagyott. Eris hangja lágy volt, szinte gyermeki, mégis benne volt az a súly, amitől minden porcikája megfeszült. Egy kérés tőle sosem volt egyszerű – nem azért, mert ne tudta volna teljesíteni, hanem mert minden alkalommal egy újabb lépést jelentett a határvonal felé, amit már rég elmosott az idő és az érzések.

Ahogy a parkoló felé tartottak, Vincent gondolatai száguldottak. Egy buli. Pont erre nem volt szüksége. Újabb éjszaka a magas társasági extravagáns és a túlzásokkal, miközben a férfi a sztoikus őrszemét játszotta. Érezte, hogy fejfájás kezd kialakulni az előttük álló este gondolatától. Amikor a lány a kocsinak támaszkodott, a férfi tekintete találkozott az övével, arca ugyanolyan semleges, mint mindig. De ez csak a látszat volt. Felvonta a szemöldökét, és csendben jelezte, hogy folytassa.

– Tudod mennyire utálok az ilyen bulikat... én... – a lány tekintete a cipője orrára esett, miközben próbálta megfogalmazni a kérését. –... egy táncot.

Vincent arckifejezése alig változott, bár a meglepetés finom árnya villant fel a szemében. Az összes dolog közül, amit kérhetett volna, a táncot várta a legkevésbé. Szája sarka megrándult, mintha ellenállna egy vonakodó mosolynak.

– Tánc? – ismételte óvatosan érzelemmentes hangon. A mellette lévő autónak támaszkodott, és keresztbe tette a karját a mellkasán. Hogyan kellett volna reagálnia? A gondolat, hogy táncoljon vele, a karjaiban tartva – egyszerre volt csábító és teljesen helytelen.

– Pontosan. Egy tánc. – Válaszolta a lány, miközben a táskájában kezdett kutakodni.

Vincent figyelte, ahogy a táskájában kotorászik, karcsú ujjai a rendetlenségben ásnak. Érezte az elszántságot a szavaiban, azt, ahogy soha nem hátrált meg attól, amit akart. Egyszerre volt kedves és dühítő. Reználtan sóhajtott, de a levegő nehéz volt, mintha nem csak a tüdejéből, hanem a lelkéből távozott volna. Minden érv, minden tiltás ott zsongott a fejében, mint egy túlsúfolt rádióadás. De a kíváncsiság – az a makacs, gyenge pont – mindig utat talált.

– És miből gondolod, hogy beleegyezem? – mondta mogorva hangon.

Eris megvonta a vállát és a válasz hiányában kezei kicsúsztak a táskájából. Már nem volt fontos, hogy mit rejt magában.

– Nem kötelező... csak egy kérdés volt. – felelte Eris és beült a kocsis hátsó ülésére. Viselkedése közömbösnek tűnhetett, de az az apró fújtatás, ami elhagyta az ajkait, árulkodott valamiről. Nem haragról. Inkább arról a csalódásról, amit csak az érez, aki túl sokszor remélt túl sokat attól, aki mindig visszafogta magát.

Vincent figyelte, ahogy a lány a hátsó ülésre süllyed, nemtörődömsége olajat öntött ellentmondásos érzelmeinek tüzére. Hogy a lány hogyan viselkedhetett úgy, mintha ez bármilyen közönséges kérdés lenne, az meghaladta a férfit. Végigsimította a kezét a haján, tekintete a kormánykerékre és hátra terelődött.

– Ez nem ilyen egyszerű. – morogta, összeszorított állkapoccsal. Átkozottul jól tudta, hogy a végén vele fog táncolni, mert mikor utasított vissza tőle bármit is? Szokása volt, hogy meggyőző bájával lefárasztotta őt.

– Semmi baj, Vincent. Induljunk, mert még el is kell készülnöm" válaszolta a lány szinte unottan, de a hangja, a hangja nem arról árulkodott. Ott volt az az apró csípés. Tekintete a kocsis ablakán túlra nézett. Nem a tájat, nem a távolban húzódó fényeket, amelyek most úgy

fénylettek, mint ezernyi csillag, ami a földön hever. Sokkal messzebbre nézett. Valami olyan helyre, amit csak a lány ismert, a saját lelkébe. Vincent csak bólintott, de belül nem volt semmi baj. Belül háború dúlt. És Eris, mint mindig, most is győzelemre állt.

Vincent élesen kifújta az orrán a levegőt, mielőtt becsúszott a vezetőülésbe. A motor életre kelt, de a csend hangosabb volt közöttük. Éppen annyira megigazította a visszapillantó tükröt, hogy megpillanthassa a lány tükörképét – azokat az éles szemeket, amelyek semmi különösre nem bámultak, azt a duzzogást, amelyet túlságosan is jól ismert.

– Tudod, hogy nem táncolok – motyogta, kezét a kormányon szorongatva, miközben az útra hajtott.

De Eris nem válaszolt. Természetesen nem. Már jóval azelőtt eldöntötte, hogy megkérdezte volna tőle – mint mindig.

Az út néma csendben telt. Eris hol a tájat bámulta, hol a telefonján ellenőrizte az időt. Mikor a kocsit megállt, meg sem várta, hogy Vincent kinyissa az ajtót, azonnal kipattant a kocsiból – Tíz perc alatt elkészülök. – Törte meg a csendet közöttük a lány, majd a szobájába vezető lépcsőhöz sétált.

Vincent figyelte, ahogy a lány eltűnik a házban, gondolatai még mindig nehezedtek az autóban folytatott beszélgetésüktől. Hogyan sikerült mindig kibillentenie a világát az egyensúlyából? Az egyik percben a buliról beszélgettek, a másikban beleegyezett valamibe, amire megesküdött, hogy soha nem fog megtenni – táncolni vele.

Az autónak támaszkodott, tekintete a ház felé villogott. Az a gondolat, hogy valami extravagáns ruhát viseljen, íveit selyemmel vagy csipkével ölelje át, egyszerre volt csábító és dühítő. Félretolta a gondolatot, összeszorította az állát, miközben arra várt, hogy újra megjelenjen.

Nem telt sok időbe és Eris megjelen az ajtóban. Alakját egy selyem estélyi ruha takarta, ha lehet azt takarásnak nevezni, ha a ruha minden ívét, domborulatait kiemelte. Erre pedig csak rátett egy lapáttal az egész hátát körbe ölelő vékony pántok

– Vincent.

Vincent szinte megdermedt. A levegő megakadt a torkában, mintha a látvány fizikailag is hatással lett volna rá. A ruha nem takart – inkább hangsúlyozott. Selyem és árnyék, csipke és szándék. A szeme végigsiklott rajta, mint egy gondolat, amit nem akart kimondani. A ruha bűnös volt, egy suttogó szövet a bőrhez, amely éppen eleget hagyott a képzeletre. Lehetetlen volt nem reagálni, amikor így nézett ki...

Megköszöri a torkát, arckifejezését ismét sztoikus maszkba öltöztette.

– Nézd... – Elhallgatott, nyelve hegyén a szép szó csüngött.

– Mint egy átkozott kirakati baba. – Sóhajtott Eris keserűen, de a hangjában nem csak keserűség volt. Inkább az a fajta fáradtság, amit az évek alatt felgyűlt megfelelési kényszer hagy maga után. Tudta, hogy ma este nem ő lesz jelen – csak az, akit az apja megmutatni akar. Mert tudta, hogy ebben a partiban csak egy kellék az apja színjátékában.

Vincent ujjai megrándultak az oldalán, szinte elsöprő volt a készítés, hogy kinyújtsa a kezét, és feléje fordítsa az állát. Gyűlölte a keserűséget a hangjában – gyűlölte, hogy a lány nem másnak tekintette magát, mint valaki más játékának díszét.

– Úgy nézel ki, mint te – mondta mogorván – mondta halkán, de határozottan. – És ez baj annak, aki csak a csomagolást látja. Mert te nem dísz vagy. Te vagy az, amitől minden más jelentéktelenné válik. Szavai élesek voltak, valami védelmező szegélyezve. Mert nem csak egy kellék volt. Selyembe burkolózott futótűz volt, és ha ezt nem látták? Hát megvakultak. Vincent egy lépéssel közelebb lépett, mintha csak a ruha vonzotta volna, de valójában a lány volt az, aki mindig közelebb húzta. Egy pillanatra megállt előtte, tekintete végigsiklott Eris vállán, ahol a selyem anyag kissé elcsúszott. Nem szólt – csak felemelte a kezét, lassan, óvatosan, mintha attól tartana, hogy a mozdulat túl sokat árul el.

Ujjaival megigazította a ruha pántját, visszasimította a helyére, mintha ezzel megvédhetné őt a világ elvárásaitól. A mozdulat röpké volt, de benne volt minden: a gondoskodás, a vágy, és az a kínzó tudat, hogy nem szabadna így éreznie.

Vincent keze lassan visszasüllyedt az oldalához, de az érintés emléke ott maradt – a bőrön, a gondolatban, a kimondatlanban. Egy kis csönd, mielőtt az orrán keresztül kifújta a levegőt.

Eris ekkor mozdult meg. Lassan, szinte tétován nyúlt aprócska táskájába, mintha nem is lenne biztos benne, hogy meg kellene tennie. A keze remegett, de az ujjai végül megtalálták, amit kerestek.

Egy karóra. Elegáns, sötét fémszíjjal, a számlapja letisztult, mégis súlyos. Vincent stílusa volt – pontosan az, amit sosem vett volna meg magának. Eris viszont megtette.

A lány előrelépett, és a kezébe nyomta. Nem szólt semmit, csak nézte őt, csendben, mintha a levegő is megállt volna közöttük. Vincent tekintete a tárgyra siklott, majd vissza Erisre. A szemei kérdeztek, de a lány csak ennyit mondott:

– Tudom, hogy nem kérted. De... szeretném, ha viselnéd. Ha tudnád, hogy valaki gondolt rád. Akkor is, amikor te nem engedted meg magadnak.

Vincent nem válaszolt. Csak nézte az órát, mintha az idő hirtelen megállt volna benne. A keze lassan bezárult körülötte, és a mellkasában valami megmozdult – egy érzés, amit már régóta próbált eltemetni.

Eris visszalépett, mintha ezzel a mozdulattal elengedné a pillanatot. De az óra ott maradt – Vincent kezében, a csuklóján, és a szívében.

–Most menjünk. Táncolni akartál? Legyen. De ne tegyél úgy, mintha csak egy báb lennél ma este. – Eris szemei felcsillantak, ahogy Vincent szóba hozta a táncot. Kipirult arccal nézett a férfira

–Csak egy... nem kérek többet.

Vincent összeszorította az állát, a hangjának lágysága jobban megsemmisítette, mint bármilyen merész követelés. Vissza kellett volna utasítania. Visszautasította volna – ha a lány nem néz rá így.

Ehelyett kinyújtotta a karját, a gesztus merev, de szándékos volt. – Egy tánc – morogta –, aztán elindulunk. Értetted? – És ha a szorítása túl sokáig tartott volna... talán nem tudta volna elengedni. És ez már nem csak egy tánc lett volna. Ez már valami egészen más. Ez problémát jelentett volna a jövőbeni Vincent számára.

Eris lelkesen bólintott. Értette a lány, hogy ne értette volna, hiszen amúgysem volt túl sok kedve az apja által szervezett bulikhoz. Bármilyen más szívesebben csinált volna Eris, mint a sok klántag között barbie babát játszon, mint egy kirakati tárgy

– Értettem – mondta, de a hangja halk volt, mintha attól tartana, hogy a pillanat túl törékeny. Egy röpke mosoly suhant át az arcán, az a fajta, amit csak akkor látni, ha valaki épp megkapta azt, amiben már nem mert reménykedni.

Vincent egy pillanatig visszatartotta a tekintetét, arckifejezése még mindig komoly volt. A gondolat, hogy egy cápákkal teli szobában valami csinos ruhába redukálják, felforrt a vére. De egy éjszakára együtt játszott. Neki. Vele. Érte.

Második fejezet

A buli már elkezdődött, mire megérkeztek. Vincent szorítása a derekán soha nem lazult meg, miközben a tömegben navigálta őket. A nők a legszebb ékszerekben és ruháikban voltak, a férfiak testre szabott öltönyben. Gazdag nevetés töltötte be a levegőt, elfedve a hatalom és a kapzsiság mélyáramlatait közöttük.

Vincent egyetértően felmordult, szeme kiszámított élességgel söpört végig a környéken. A levegő sűrű volt az erőltetett udvariasságtól és színlelt kedvességtől – az egész esemény savanyú ízt hagyott a szájában. Érezte Eris kényelmetlenségét, érezte a testében a feszültséget az oldalán.

Amikor a Don oldalára értek, az öregember tekintete rájuk esett. Arckifejezése sztoikus volt, szinte hideg. A Don szeme egy pillanatra Vincenten időzött – nem hosszabban, mint szükséges, de épp elég ideig ahhoz, hogy a férfi érezze: figyelik. Nem csak ma este. Mindig. Szinte kurtán bólintott a lány felé, mielőtt tekintete Vincentre terelődött.

– Vincent. A lányom éjfél után már nem marad itt. A tárgyalások nem nőknek valók. Vidd haza. A hangja olyan volt, mint egy ítélet – nem kérdés, nem utasítás, hanem törvény. A Don, mint egy koronázatlan király, pöffeszkedett az asztal mögött, ahol az étel és ital csak díszlet volt a hatalomhoz. – És ne engedj senkit a lányom közelébe. Megértetted? Ha valami történik, téged tesznek felelőssé. – A hang szigorú és ellentmondást nem tűrő volt. – De... apa... – próbálta védeni Eris a férfit, de az apja egy legyintéssel csendre intette a lányt

Vincent gyomra összerándult. Mintha a Don szavai nem csak parancsot, hanem láncot vetettek volna rá. Eris biztonsága mindig is az ő küldetése volt – de most, hogy az apja kimondta, mintha elveszett volna benne az ember, és csak a testőr maradt. Ő a felelős Eris biztonságáért – mintha nem tette volna ezt már minden ébrenléti pillanatban.

Határozottan bólintott, szorítása Eris dereka körül szorosabbá vált, néma védelmező mozdulatként. Az egész helyzet rosszul dörzsölte, hogy egy olyan okos és szép lány, mint ő, alku alappá válik.

– Megértettem, uram. – Sikerült kitörnie, hangja a felszín alatt kavargó harag ellenére egyenletes.

– Remek... legyek kirakat baba, de a fontos döntéseknél menjek aludni mint egy gyerek...
wow. – dűnnyögte a lány az orra alatt, amit csak Vincent hallott.

Vincentnek vissza kellett harapnia egy horkantást a motyogására. Ez a lázadó sorozat egy napon a halála lesz. De a fenébe, ha nem volt kedves.

– Tartsd lent – mormolta halkán, hogy csak a lány hallja. Hüvelykujja szórakozottan követte a dereka ívét, szinte megnyugtató mozdulattal. – Koncentrálj arra, hogy szépen nézz ki.

– Persze, mert nekem csak ennyi a dolgom, igaz? Csinosnak lenni, hogy a sok bamba idióta figyelmét eltereljem, hogy apán könnyebben tudjon előnyös szerződéseket kötni a drogüzletben. Remek. Az, hogy eszem is van... senkit nem érdekel. – sziszegte Eris és nagyot sóhajtott, ahogy tekintete végig siklott a termen. – Ennyi álszent majmot.

Vincent visszaharapott egy vigyort – alig. A tűz volt az egyik dolog, amit a legjobban csodált benne, még akkor is, ha tízszer nehezebbé tette a munkáját.

– Szeretnéd, ha észrevennék, milyen okos vagy? – A fülébe mormolta, miközben a táncparkett felé vezette. Keze erősen megszorította a hátát. – Mert ha valóban látnák, hogy ki vagy valójában? Soha többé nem engednének ki a szemük elől. – Szünetet tartott, majd halkabban suttogetta – És én sem.

Eris felnevetett, ahogy Vincent vállaira tette a karjait, megkezdve kettőjük között ezt a furcsa táncot. Testőr és védenc. Ilyet se látott még ez az átkozott bálterem. De a lányt ez nem izgatta, sőt... élvezte a sok megdöbbsent arckifejezést – A buta férfiak félnek az okos nőktől – súgta kacagva a lány. Vincent keze a derekán pihent, de nem csak tartotta – kapaszkodott. A zene halk volt, de a csend közöttük hangosabb. Eris szeme a férfibe fúródott és Vincent tudta: ez nem csak egy tánc. Ez egy vallomás. Egy kimondatlan, veszélyes, gyönyörű vallomás.

Vincent nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon a szavaira. Feltűnő volt a köztük lévő ellentét – a férfi teljesen sötét és komoly éles öltönyében, a lány pedig élénk és játékos abban a bűnös ruhában. De ahogy a táncparketten ringatóztak, kezét szilárdan a derekán tartva, a buli feszült hangulata ellenére ellazult.

Egy töredéssel közelebb húzta, hangja halk dübörgés volt a füléhez. – Elárulok egy kis titkot. A legtöbb férfi idióta.

Erisnek hatalmas erőfeszítéseket kellett tennie, hogy ne nevéssen fel hangosan. Ajkai szinte ördögi mosolyra húzódott a lánynak: "Tudod Vincent, örülök, hogy te nem tartozol közéjük. És én is el mondok egy titkot. A nők többsége egy üresfejű liba.

Vincent kuncogott, a hang mély és meleg volt a bőrén. Hüvelykujja lusta vonalat rajzolt a lány csupasz csípőjén, érintése tűznyomot hagyott maga után.

– Vigyázz – mormolta, tekintete végigjárta a lány arcát. A szemében gonosz szikra volt, ajkai tudó vigyorba görbültek, és a férfi tudta, hogy bajban van. – Mondj továbbra is ilyesmit, és meggyőzhetsz arról, hogy minden nő csak eléggé eltereli a figyelmet.

Hangja néhány oktávval csökkent, minden szavában egy csipetnyi veszély. –... kivéve téged. –Természetesen...– Nevetett a lány szinte felszabadultan. Vincent mindig is tudta, hogyan hízelegjen a lány ego-jának, ha az éppen rossz hangulatban volt – Szerintem én egymagam több könyvet tartottam a kezemben, mint az itt jelenlévők összessége. És egy okosn nő... veszélyes.

Vincent szorítása kissé megerősödött, ajkai sötét szórakozottságban görbültek. Ó, fogalma sem volt arról, hogy valójában milyen veszélyes – leginkább a férfira.

– Vigyázz – figyelmeztette halkán –, a tűzzel játszol. Ujjai végig simították a dereka ívét, veszélyesen közel ahhoz a helyhez, ahol a bűnös ruha lejjebb süllyedt, mint kellett volna. Ahogy rámosolygott, tapogatni kezdte a pulzusát. – És nem égek könnyen.

– Vincent, én mindig a tűzzel játszom. – válaszolta Eris, ahogy tekintete a férfi arcára siklott – Szerintem apám nem pont ilyen makacs gyereket képzelt el magának... sőt, jobban szeretne volna, ha fiú lettem volna. – sóhajtott a lány csalódottan

Vincent arckifejezése elsötétült apja említésére. A férfi ösztönösen szorosabbra szorította a derekát – védelmezően, sőt birtoklóan.

– Te? – gúnyolódott halkán. – Felérsz tíz férfival is. És ha ezt nem látja, akkor átkozottul bolond. – Hüvelykujja kis köröket rajzolt a csupasz bőrön, ahol a ruha leereszkedett, kimondatlan ígéret volt az érintésében.

– De hadd becsüljön alá téged – suttogva süllyedt a hangja –, mert amikor a legkevésbé számítanak rá? Ilyenkor sztrájkolsz.

– Kíváncsi vagyok, meddig fogja ezt elviselni. – nevetett fel a lány, de mosolya azonnal elhalványult a következő gondolatra – Ha ez megtörténik... vagy kitagad a családból vagy feleségül ad majd engem valamelyik üzlettársának, hogy ezzel is erősítse a hatalmát. Már az ötlet is olyan volt, mint a csiszolópapír Vincent minden idegszála ellen. A gondolat, hogy elzálogosítják egy idegennek, egy hideg kezű, mohó szemű öregembernek, rémálom volt, amit nem engedett meg. Keze még hevesebben megragadta a csípőjét, és úgy tartotta, mintha valahogy meg tudná védeni a világtól és annak minden kegyetlen valóságától. Meg kellett volna védenie, a fenébe is. Minden fenyegetéstől, beleértve a saját apját is.

– Nem engedem meg – dördült fel, állkapcsát szorosan összeszorítva.

– Nem vagy valami trófea, amit el kell cserélni.

–Ez kedves. – mosolygott a lány szinte hálásan, ahogy Vincentre nézett –... de mégis mit tudsz tenni apám akarata ellen? – Kérdezte Eris, szinte lemondóan

Vincent élesen kifújta a levegőt az orrán keresztül, a hang majdnem morgásnak tűnt.

Közelebb húzta, amíg alig volt hely közöttük – amíg a lány érezte a feszültséget a teste minden vonalában.

– Bármit – harapott rá –, érted? Bármi. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy el kell távolodni ettől az egésztől.

Nem azt mondta, amit mindketten tudtak – hogy mindenkit széttépne, aki ketrecbe akarja zárni. Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy magával a Donnal kellett szembe mennie.

A zene elhalkult és ők ketten ott álltak a csendben. Minden tekintet rájuk szegeződött és a nem mindennapi eseményre, amikor egy testőr átlépi a határt. A határt, amiért akár halál is járhatna, pedig csak egy ártatlan táncról volt szó. Legalábbis a külső szemlélők szerint. De Eris és

Vincent tudta, tudta, még ha nem is mondták ki egymásnak, hogy ez a tánc megváltoztatott mindent. – Azt hiszem jobb, ha lemegyünk a parkettről... mert ezek mindjárt szétszednek minket a tekintetükkel.– suttogta Eris, bár élvezte bosszantani a klán tagjait

Vincent nem válaszolt. Csak bólintott, miközben a szeme végigpáztázta a báltermet. Tudta, hogy minden tekintet ítélkezik. De egyetlen pillanatig sem bánta. Mert ebben a táncban – ebben az egyetlen mozdulatban – több igazság volt, mint az egész maffia világában. Vincent nem mozdult, nem tudott mozogni, nem úgy, hogy ilyen közel volt hozzá. A lány szavai távolról jelentkeztek, de csak arra tudott koncentrálni, ahogy a lány teste az övéhez simul, ahogy a nő melege még az átkozott öltönyét is átégette.

– Hadd nézzenek meg – mormolta sötéten –, hadd lássák pontosan, amit nem kaphattak meg.

Ujjai birtoklóan megfeszültek a háta alsó részén. El kellett volna húzódnia. Emlékeznie kellett volna, hogy kik voltak a testre szabott öltönyös farkasok előtt. De amikor közelebb húzódott, a férfi minden okot elfelejtett, amiért ez rossz ötlet.

–Ezért a pokolra fogunk jutni.– suttogta Eris, de az ajkain egy bosszúszomjas vigyor jelent meg. Mindig is szerette feszegetni a határait a lány, még a nagy Donnal szemben is. De végül elhúzódott a férfitől a lány, hiszen tisztában volt azzal, hogy bár sok mindent megtehet következmények nélkül, a férfi biztonságát nem kockáztathatja

–Menjünk. Ne játszunk apám türelmével.

Vincent úgy nézte, ahogy elhúzódik, mint egy álomból felébredő férfi – lassan, vonakodva, és már gyászolva melegségének elvesztését. Kezei az oldalán feszültek, most üresek voltak ott, ahol néhány perccel ezelőtt volt.

– A fenébe is, a pokolba kerülünk – motyogta a lélegzete alatt –, de ma este nem.

Egyet, kettőt hátr lépett – minden mozdulatába fegyelmet kényszerített, miközben éles bólintással a kijárat felé intett. De a tekintete soha nem hagyta el az övét. Csendes ígéret: itt nem végeztek el.

Eris, ahogy azt a maffia klánban betöltött státuszához illik. Kecsesen és méltóságteljesen hagyta el a báltermet, de abban a pillanatban, hogy a kapu becsukódott mögöttük, kettesben hagyva őket az éjszaka sötétjében és a bentről kiszűrődő halk zene morajával, a lány hangosan felnevetett és apró, gyerekes ugrándaással vette célba a kocsit. Lépte olyanok voltak, mint egy kismadáré

–Egek Vince... láttad azokat a bamba tekinteteket? Láttad, ahogy apám majd felrobbant a dühtől? Láttad azt a sok idiótát, akiknek majdnem kifolyt a szemük? Jesszusom és ezek a nagy klán vezetői. – Eris nevetése betöltötte a kastély előterét, mint egy régen elfelejtett dallam. Léptei könnyedek voltak, szinte táncoltak – mintha az egész estéből csak ezt a pillanatot őrizné meg. Vincent figyelte, ahogy a lány a kocsi felé szökdelt, és egy pillanatra elfelejtette, hogy testőr. Csak azt tudta: ez a lány él. És vele együtt ő is. Vincent lassan elindult utána, de nem sietett. Minden lépése egy kicsit nehezebb volt, mint az előző – nem a fáradtságtól, hanem attól, amit érzett. Mert Eris nevetése nem csak a csendet törte meg. Hanem őt is.

Halk, szórakozottan kuncogott Vincent mellkasában. Valójában végignézte, ahogy az egész terem majdnem elveszti az esztét. A Don, aki büszke volt vasuralmára, majdnem kifakadt a dühtől. Felnőtt férfiak, az úgynevezett "keményfiúk" New York bűnöző alvilágában, tátott szájjal bámultak. Ez...szinte komikus volt.

– Te egy kis ördög vagy, tudod ezt? – motyogta Vincent, és vonakodó csodálattal rázta a fejét. Ellen kellett állnia a készletének, hogy visszahúzza a karjaiba, csak a pokol kedvéért.

– Én magam vagyok az ördög.– nevetett a lány, ahogy a kocsis oldalának támaszkodott és isten látja lelkét, egy elégedett mosoly terült szét az arán "A párom még nem is sejt, milyen pokolfajzatot nevelt"

Vincent szeme elsötétült erre – mind a szavaira, mind arra, hogy milyen átkozottul csinosnak tűnt, kipirult és nevetett. Szavai csak táplálták a benne már égő tüzet. Hogyan tudta rávenni, hogy egyszerre fojtsa meg és csókolja meg?

Éles belégzéssel arra kényszerítette magát, hogy félrenézzen, és az éjszakai égboltra összpontosított, ahelyett, hogy milyen istenverte csábító volt abban a pillanatban.

– Vigyázz – figyelmeztette halkán, durva hangon. – A sors kísértése veszélyes, hercegnő. Eris az égboltra emelte a tekintetét és mosolyát most valami elgondolkodott merengés váltotta fel – Talán igen. Talán veszélyes... de...– A lány tekintete a férfira siklott. – Talán pont ettől izgalmas. És talán pont emiatt olyan piszkosul élvezetes.

Azok az átkozott szavak... valami vadat zúgtak a gyomrában, a hőség összegyűlt a testében. Ahogy ránézett, mint egy kis minx, aki pontosan tudta, mit tettek vele a szavai, arra készítette, hogy olyan dolgokat tegyen vele, ami... nos, egyenesen romlott. Szorosan összeszorította az állát, és vett néhány hosszú, lassú lélegzetet.

– Maradj csendben – hangzott el, mint a kavics. – Fogalmad sincs, milyen gondolatokat ébresztesz bennem, te lány.

Eris egy darabig nem szólt, csak figyelte a férfi minden mozdulatát. Miután Eris végre megszólalt, hangja alig haladta meg a suttogást "Tudod, néha a csend többet mond, mint ezer szó.

Vincentnek elakadt a lélegzete – csak egy pillanatra –, mielőtt kifújta magát. Nem tévedett. A köztük lévő csend hangos volt, sőt fülsiketítő.

– Akkor hagyd abba a beszédet – motyogta durván, és elfordult, hogy az autó felé lépjen, mielőtt megtett volna valamit, amit mindketten megbánnának. Mint például kitűzni azt az átkozott ajtót, és megmutatni neki, mennyire igaza volt a kimondatlan dolgokban.

Eris nem szólt, majd ujjai kecsesen végigcsúsztak a férfi karján, ahogy beült a kocsiba, a hátsó ülésre. A kimondatlan szavak, a csend, a feszültség szinte kézzel tapintható volt kettejük között. A szavak, és tettek elmaradtak, minden az éjszakai csendben maradt, amik ha felszínre kerültek volna, akkor minden megváltozik. Minden.

Vincent egy pillanatig ott állt, megdermedve, érintésének szelleme még mindig égett a bőrén. Összeszorította az állát, ahogy az autó ajtaját bámulta, amely mögött eltűnt. Testének minden idege lángolt – minden ösztöne kiabált neki, hogy kövesse őt, húzza ki és ránézzen, amikor végre kimondja mindazt, amit nem kellene.

De nem tette.

Ehelyett Vincent éles kilégzéssel az orrán keresztül kinyitotta a vezetőoldali ajtót, és szó nélkül a volán mögé csúszott. A bőr nyögött a súlya alatt, miközben olyan erősen markolta a kormányt, hogy meg kellett volna repednie.

– Haza – mordult, nem Erisnek, nem a világnak, csak annak a hangnak, ami benne tombolt. Mielőtt megtennék valamit, amit nem lehet visszavonni. Eris tudta, tudta, hogy most nem feszítheti tovább húrt és őszintén, nem is vágyott most arra, hogy bármi olyat tegyen, ami feldühíti Vincentet. A lány tudta, hogy ha bármit tesznek, azzal nem csak szabályokat szegnek, hanem az életüket is kockáztatják. És ha a saját jólétével nem is törődött, Vincenttel igen. Mert ő volt az egyetlen, akit nem akart elveszíteni – még akkor sem, ha sosem volt igazán az övé. Vincent szavaira nem válaszolt. Nem daczból, hanem mert a lány érezte a szavak súlyát. Eris csak bámult ki az ablakon, ahogy gondolatai még a kocsinál is gyorsabban száguldottak.